

Lieta C-419/20

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2020. gada 8. septembris

Iesniedzējtiesa:

Finanzgericht Hamburg (Vācija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2020. gada 1. septembris

Prasītāja

F. Reyher Nchfg. GmbH & Co. KG

Atbildētāja:

Hauptzollamt Hamburg

[..]

Finanzgericht Hamburg [Hamburgas Finanšu tiesa]

Lēmums

Lietā

F. REYHER Nchfg. GmbH & Co. KG

[..],

[..] Hamburga

- prasītāja –

[..]

pret

Hauptzollamt Hamburg [Hamburgas Galveno muitas pārvaldi]

[..] Hamburga

- atbildētāja –

par procentiem

Gemeinsamer Senat des Finanzgerichts Hamburg für die Länder Freie und Hansestadt Hamburg, Niedersachsen und Schleswig-Holstein, 4. Senat, [Hamburgas Finanšu tiesas Hanzas brīvpilsētas Hamburgas, Lejassaksijas un Šlēsvigas-Holšteinas federālo zemju Apvienotā palāta, 4. palāta] 2020. gada 1. septembrī [..]

[..]**[oriģ. 2. lpp.]**

nolēma:

I. Apturēt tiesvedību līdz Eiropas Savienības Tiesas prejudiciālā nolēmuma saņemšanai.

II. Iesniegt Eiropas Savienības Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu par Eiropas Savienības iestāžu tiesību aktu interpretāciju:

Vai Savienības tiesību aktu pārkāpums kā nosacījums Eiropas Savienības Tiesas atvasinātajām tiesībām saņemt Savienības tiesībās balstītus procentu maksājumus ir noticis arī tad, ja dalībvalsts iestāde, piemērojot Savienības tiesību aktus, nosaka nodokli, savukārt dalībvalsts tiesa vēlāk konstatē, ka nav izpildīti faktiskie priekšnosacījumi nodokļa iekasēšanai?

[..] **[oriģ. 3. lpp.]**

Fakti:

- 1 Lietas dalībniekiem ir domstarpības par procentu aprēķināšanu par prettiesiski noteiktiem un atbilstoši *Finanzgericht Hamburg* spriedumam, kas stājies likumīgā spēkā, atmaksātiem antidempinga maksājumiem.
- 2 Prasītāja 2010. un 2011. gadā ievada savienotājelementus no Indonēzijā reģistrēta uzņēmuma, kas ir liela Ķīnas ražotāja meitasuzņēmums. Saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 91/2009¹ noteikumiem par konkrētu Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes dzelzs un tērauda savienotājelementu importu bija jāveic antidempinga maksājums. Ņemot vērā, ka atbildētāja, Galvenā muitas pārvalde, balstoties uz Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai (OLAF) izmeklēšanu, uzskatīja, ka prasītājas importētajiem savienotājelementiem bija Ķīnas Tautas Republikas izcelsme, tā ar vairākiem 2013. gada lēmumiem no prasītājas vēlāk piedzina antidempinga maksājumus, kurus prasītāja arī samaksāja.

¹ Padomes Regula (EK) Nr. 91/2009 (2009. gada 26. janvāris), ar ko piemēro galīgo antidempinga maksājumu dažu Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes dzelzs vai tērauda savienotājelementu importam, OV L 29/1.

- 3 Ar 2019. gada 3. aprīļa spriedumu [...] *Finanzgericht Hamburg* apmierināja prasītājas prasību un atcēla tai noteiktos antidempinga maksājumus, pamatojumam norādot, ka atbildētāja, Galvenā muitas pārvalde, kurai bija pierādīšanas pienākums, nebija iesniegusi pierādījumus par to, ka importēto savienotājelementu izcelsme būtu Ķīnas Tautas Republikā; 2019. gada 3. aprīļa spriedums ir stājies likumīgā spēkā.
- 4 Atbildētāja, Galvenā muitas pārvalde, 2019. gada maijā atmaksāja prasītājai tās samaksātos antidempinga maksājumus; tomēr tā noraidīja prasītājas pieteikumu aprēķināt procentus par tās samaksātajiem antidempinga maksājumiem par laika periodu no maksājumu veikšanas līdz to atmaksas brīdim.
- 5 Prasītāja pēc neveiksmīgas iebildumu procedūras 2020. gada 10. februārī cēla prasību. Prasītāja uzskata, ka **[oriģ. 4. lpp.]** saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas judikatūru (Tiesa, spriedums, 2017. gada 18. janvāris, *Wortmann*, C-365/15) tai esot tiesības saņemt attiecīgos procentu maksājumus. Tiesa esot lēmusi, ka, ja ievadmuitas nodoklis, tostarp antidempinga maksājumi, ir tikuši iekasēti, pārkāpjot Savienības tiesības, attiecīgajai personai, kura tos ir samaksājusi, ir tiesības ne tikai uz iekasēto summu atmaksu, bet arī uz procentiem, sākot no dienas, kad attiecīgās summas ir tikušas samaksātas. Šīs Savienības tiesībās paredzētās tiesības saņemt procentu maksājumus pastāvot ne tikai situācijās, kurās Eiropas Savienības Tiesa ir atzinusi par spēkā neesošu antidempinga regulu, pamatojoties uz kuru vēlāk ir tikuši piedzīti antidempinga maksājumi. Ievadmuitas nodoklis pretēji Savienības tiesībām, kā rezultātā rodas pienākums aprēķināt procentus par samaksātajām summām, esot iekasēts arī tad, ja, kā izskatāmajā lietā, nodokļa noteikšanas prettiesiskais raksturs izrietot no tiesas veiktas konkrētā gadījuma pārbaudes. Pienākuma veikt procentu aprēķinu kontekstā svarīgi esot vienīgi tas, ka no attiecīgās personas esot nepamatoti iekasēts nodoklis.
- 6 Atbildētāja, Galvenā muitas pārvalde, iebilst pret attiecīgo prasību, galvenokārt izvirzot argumentu, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas judikatūru pienākums aprēķināt procentus pastāvot vien tad, ja antidempinga maksājumi jāatmaksā, pamatojoties uz antidempinga regulu, kuru Tiesa atzinusi par spēkā neesošu vai atcēlusi. Izskatāmajā lietā nav šādas situācijas. Ņemot vērā Savienības Muitas kodeksa 116. panta 6. punktā ietverto skaidro regulējumu, nav iespējams izmantot valsts normas par procentu aprēķināšanu, kā, piemēram, likumiskos procentus atbilstoši AO 236. pantam. **[oriģ. 5. lpp.]**

Pamatojums:

- 7 [...]
- 8 Iesniedzējtiesas palāta aptur tiesvedību [...] un saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 267. panta otro daļu uzdod Eiropas Savienības Tiesai (Tiesa) rezolutīvajā daļā minēto prejudiciālo jautājumu, jo ir šaubas par lietas juridisko vērtējumu.

I. Atbilstošās tiesību normas

9 Lietas izlemšanai ir būtiski šādi noteikumi:

1. Valsts tiesību akti

10 *Abgabenordnung* [Nodokļu noteikumi] (turpmāk tekstā – “AO”), kas publicēti 2002. gada 1. oktobrī (*Bundesgesetzblatt I*, 3866. lpp.):

1. pants. Darbības joma

1. Šo likumu piemēro visiem nodokļiem, ieskaitot ar nodokļiem saistītus prasījumus pret valsti, kuri tiek regulēti Vācijas Federatīvās Republikas tiesībās vai Eiropas Savienības tiesībās, ciktāl tos pārvalda federālās finanšu iestādes vai atsevišķu zemju finanšu iestādes. To piemēro, neskarot Eiropas Savienības tiesības.

[..]

3. Šī likuma normas *mutatis mutandis* ir piemērojamas nodokļu blakus maksājumiem, neskarot Eiropas Savienības tiesības [..]

3. pants. Nodokļi, nodokļu blakus maksājumi

1. Nodokļi ir maksājumi naudā, kas neparedz atlīdzinājumu par īpašu pakalpojumu un ko nolūkā gūt ieņēmumus valsts budžeta, federālo zemju vai pašvaldību budžetu nodrošināšanai uzliek visām personām, kuras atbilst nosacījumam, kurš likumā paredz pienākumu maksāt nodokļus; ieņēmumu gūšanai var būt sekundārs raksturs.

[..]

3. Ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļi atbilstoši Savienības Muitas kodeksa 5. panta 20. un 21. punktam šī likuma izpratnē ir uzskatāmi par nodokļiem [..]
[oriģ. 6. lpp.]

4. Nodokļu blakus maksājumi ir [..] procenti (233.–237. pants), [..] kā arī procenti no ievedmuitas un izvedmuitas nodokļiem atbilstoši Savienības Muitas kodeksa 5. panta 20. un 21. punktam [..]

37. pants. Prasījumi saistībā ar nodokļu parāda attiecībām

1. Prasījumi saistībā ar nodokļu parāda attiecībām ir nodokļa iekasējamība, nodokļa atmaksas prasījums, atbildības prasījums, nodokļa blakus maksājuma prasījums, nodokļa atmaksas prasījums atbilstoši 2. punktam, kā arī konkrētā nodokļa likumā reglamentētie nodokļa atmaksas prasījumi.

2. Ja nodoklis, nodokļa atmaksa, atbildības summa, vai nodokļa blakus maksājums ir samaksāts vai atmaksāts bez tiesiska pamata, personai, kuras vārdā ir ticis veikts maksājums, pret maksājuma saņēmēju ir prasījums atmaksāt samaksāto vai atmaksāto summu [..]

233. pants. Pamatprincips

Prasījumiem saistībā ar nodokļu parāda attiecībām (37. pants) procenti ir aprēķināmi tikai tad, ja tas ir paredzēts likumā [..]

236. pants. Likumisko procentu uzkrāšanās par atmaksas summām

1. Ja ar likumīgā spēkā stājušos tiesas nolēmumu vai, pamatojoties uz šādu nolēmumu, noteikts nodoklis tiek samazināts vai tiek piešķirti prasījumi pret valsti saistībā ar nodokļiem, tad, neskarot 3. punktu, atmaksājamajai summai vai šādu prasījumu summai ir aprēķināmi procenti no *lis pendens* dienas līdz izmaksas dienai [..]

2. Savienības tiesību akti

- 11 **a) Muitas kodekss (MK):** Padomes Regula Nr. 2913/92 (1992. gada 12. oktobris) par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV L 302/1, ar vēlākiem grozījumiem):

241. pants

Kompetento dienestu izdarītā iekasēto ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļu summas vai kredīta procentu vai nokavējuma procentu atmaksa nerada tām nekādus maksājuma procentus. Tomēr procentus maksā:

- ja lēmums apmierināt atmaksāšanas lūgumu nav izpildīts triju mēnešu laikā pēc lēmuma pieņemšanas dienas,
- ja to paredz attiecīgās valsts noteikumi.

[..]

- 12 **b) Savienības Muitas kodekss (SMK):** Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 952/2013 (2013. gada 9. oktobris), ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu (OV L 269/1, ar vēlākiem grozījumiem): **[oriģ. 7. lpp.]**

116. pants

1. Ievērojot šajā iedaļā ietvertos nosacījumus, ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa summas atmaksā vai atbrīvo no tām jebkurā no šādiem gadījumiem:

[..]

- a) pārmaksātas ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa summas;

[..]

(6) Atmaksāšana nerada attiecīgajiem muitas dienestiem pienākumu maksāt procentus.

[..]

II. Prejudiciālā jautājuma nozīme lēmuma pieņemšanā

- 13 Lietu izskatošā iesniedzējtiesas palāta uzskata, ka no Savienības tiesību viedokļa nav šaubu, ka prasītāja, balstoties uz valsts tiesību normu, kas izriet no AO 236. panta 1. punkta pirmā teikuma, katrā ziņā var pretendēt vismaz uz likumiskajiem procentiem. Pamatojoties uz lietu izskatošās iesniedzējtiesas palātas 2019. gada 3. aprīļa nolēmumu [..], kas stājies likumīgā spēkā, atbildētāja, Galvenā muitas pārvalde, ir atmaksājusi prasītājai tās veiktos antidempinga maksājumus; izskatāmajā lietā ir izpildīti AO 236. panta 1. punkta pirmajā teikumā paredzētie nosacījumi. Lietu izskatošajai iesniedzējtiesas palātai nav arī saprātīgu šaubu par to, ka tiesību normas, kas izriet no AO 236. panta 1. punkta pirmā teikuma, piemērojamību pieļauj arī SMK 116. panta 6. punkts, atbilstoši kuram – atšķirībā no līdzšinējā tiesiskā regulējuma MK 241. panta pirmās daļas otrajā teikumā – atmaksāšana nerada attiecīgajiem muitas dienestiem pienākumu maksāt procentus.
- 14 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru procesuālajiem noteikumiem parasti ir jāattiecas uz visām prāvām, kas ir uzsāktas brīdī, kad tie stājas spēkā, atšķirībā no materiālo tiesību normām, kuras parasti interpretē tā, ka tās principā neattiecas uz situācijām, kas izveidojušās pirms to stāšanās spēkā (skat. Tiesa, spriedums, 2006. gada 23. februāris, *Molenbergnatie*, C-201/04, sprieduma kopsavilkuma 1. punkts). Tomēr izņēmuma kārtā ir pieļaujami citādāki gadījumi vien tad, ja, piemēram, no attiecīgās Savienības materiālo tiesību normas teksta, mērķa vai uzbūves skaidri izriet, ka tai piemīt šāda atpakaļejoša spēka iedarbība (skat. Tiesa, spriedums, 2009. gada 19. marts, *Mitsui Co. Deutschland*, C-256/07, 32. punkts). SMK 116. panta 6. punkta tiesiskais regulējums ir materiālo tiesību norma, kurā, proti, ir ietverti arī procesuālie noteikumi (piem., termiņi), kuriem izskatāmajā lietā tomēr **[orig. 8. lpp.]** nav būtiskas nozīmes tādēļ, ka lietas dalībniekiem ir domstarpības tikai jautājumā par to, vai SMK 116. panta 6. punkta pirmā daļa nepieļauj prasītājas izvirzīto prasību atzīt tiesības saņemt procentu maksājumus. Ņemot vērā, ka nedz SMK 116. panta formulējumā, nedz Regulas (ES) Nr. 952/2013 apsvērumos nekas neliecina, ka, pretēji SMK 288. panta 2. punkta tiesiskajam regulējumam, to skatot kopā ar 1. punktu, SMK 116. panta 6. punkta pirmajai daļai piemīt atpakaļejoša spēka iedarbība, materiālo tiesību normu, kas ietverta SMK 116. panta 6. punkta pirmajā daļā, piemēro tikai muitas parādiem, kas radušies kopš 2016. gada 1. maija [..]. Muitas parādiem, kas – kā izskatāmajā lietā – ir radušies pirms SMK spēkā stāšanās, proti, 2013. gadā, bez izmaiņām piemēro vēl Muitas kodeksa materiālo tiesību normas un tādējādi arī MK

241. panta pirmās daļas otrā teikuma otro ievilkumu, atbilstoši kuram procentus maksā, ja to paredz attiecīgās valsts noteikumi.

- 15 Tomēr no Savienības tiesību viedokļa šaubas rada tas, vai prasītāja var pretendēt uz procentiem arī par laika periodu no dienas, kad tā veica antidempinga maksājumus, kurus prettiesiski bija noteikusi atbildētāja, Galvenā muitas pārvalde. Valsts tiesībās nav juridiska pamata šādām tiesībām saņemt procentu maksājumus. Tas, vai prasītājas celtā prasība var tikt apmierināta, drīzāk ir atkarīgs no apstākļa, vai prasītāja savu lūgumu par procentu aprēķināšanu var balstīt uz Tiesas atvasinātajām tiesībām saņemt Savienības tiesībās balstītus procentu maksājumus. Lietu izskatošajai iesniedzējtiesas palātai tomēr ir šaubas, vai tiesībām saņemt procentu maksājumus, ko Tiesa ir atvasinājusi no Savienības tiesībās nostiprinātā efektivitātes principa, izvirzītie nosacījumi ir izpildīti arī tādā situācijā, kāda tā ir izskatāmajā lietā, kad dalībvalsts iestāde antidempinga maksājumus ir noteikusi, piemērojot Savienības tiesību aktus, jo bija pārliecināta, ka ir izpildīti (Savienības) tiesībās paredzētie nosacījumi šādu maksājumu iekasēšanai, tomēr dalībvalsts tiesa vēlāk konstatē, ka faktiskie nosacījumi maksājumu iekasēšanai nepastāv un tādēļ maksājumi iekasēti, pārkāpjot Savienības tiesības. [oriģ. 9. lpp.]

III. Iesniedzējtiesas palātas juridiskie apsvērumi

- 16 Tiesa nesē savā spriedumā, 2017. gada 18. janvāris (*Wortmann*, C-365/15, rezolūtvā daļa), ir lēmusi, ka, ja nodoklis tiek atmaksāts, pamatojoties uz to, ka tas ir ticis iekasēts pretēji Savienības tiesībām, dalībvalstīm pastāv no Savienības tiesībām izrietošs pienākums samaksāt indivīdiem, kuriem ir tiesības uz minēto summu atmaksu, atbilstošos procentus, sākot no dienas, kad šie indivīdi ir veikuši maksājumus, kuri ir tikuši atmaksāti. Šis Tiesas spriedums seko virknei nolēmumu, kuros Tiesa dalībvalstīm ir noteikusi no Savienības tiesībām izrietošu pienākumu ne vien atmaksāt nodokļus, kas tikuši iekasēti, pārkāpjot Savienības tiesības, bet arī atlīdzināt indivīdam zaudējumus, ko rada nespēja rīkoties ar attiecīgajām naudas summām (skat. Tiesa, spriedums, 2012. gada 27. septembris, *Zuckerfabrik Jülich*, apvienotās lietas C-113/10, C-147/10 un C-234/10, 65. punkts; spriedums, 2013. gada 18. aprīlis, *Irimie*, C-565/11, 28. punkts). Šiem Tiesas spriedumiem kopīgs ir tas, ka Tiesa valsts vai attiecīgi Savienības tiesībās noteikto juridisko pamatu pienākumam maksāt nodokli ir atzinusi par spēkā neesošu vai atcēlusi Savienības tiesību pārkāpuma dēļ; nodokļa atmaksas pamatā katreiz bija likumdošanas procesā pieļauta kļūda.
- 17 Lietā *Zuckerfabrik Jülich* (apvienotās lietas C-113/10, C-147/10 un C-234/10) Tiesa Regulu Nr. 1193/2009², kas bija iekasēto ražošanas maksājumu cukura nozarē juridiskais pamats, Savienības tiesību pārkāpuma dēļ atzina par spēkā neesošu un konstatēja, ka indivīdiem, kam ir tiesības uz to summu atmaksu, kuras ir nepamatoti samaksātas saistībā ar ražošanas maksājumiem cukura nozarē, kas ir

² Regula (EK) Nr. 1193/2009 (2009. gada 3. novembris), OV L 321/1.

noteikti atbilstoši spēkā neesošai regulai, ir tiesības saņemt arī ar šīm summām saistīto procentu samaksu (sprieduma kopsavilkuma 3. punkts).[oriģ. 10. lpp.]

- 18 Lietā *Irimie* (C-565/11) Tiesa pēc tam, kad cita Tiesas palāta bija lēmusi, ka dalībvalsts iekasētais piesārņojuma nodoklis neatbilst LESD 110. pantam (spriedums, 2011. gada 7. aprīlis, *Tatu*, C-402/09), atsaucoties uz spriedumu *Zuckerfabrik Jülich*, bija apstiprinājusi, ka dalībvalstīm Savienības tiesībās ir noteikts pienākums kompensēt kopā ar procentiem tās nodokļu summas, kas iekasētas neatbilstoši Savienības tiesībām (22. punkts), pie tam procenti principā jāmaksā par laika periodu no attiecīgā nodokļa nepamatotās samaksāšanas dienas līdz tā atmaksas dienai (28. punkts).
- 19 Pirms nesenā Tiesas sprieduma lietā *Wortmann* tika izskatīta tiesvedība, kurā Tiesa atcēla Regulu Nr. 1472/2006, ar kuru tika uzlikti galīgie antidempinga maksājumi konkrētām Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes precēm (spriedums, 2012. gada 2. februāris, *Brosmann Footwear*, C-249/10 P). Tiesa pēc tam lietā *Wortmann* – kā jau iepriekš norādīts – nolēma, ka tad, ja ievadmuītas nodoklis ir ticis iekasēts, pārkāpjot Savienības tiesības, dalībvalstīm pastāv no Savienības tiesībām izrietošs pienākums samaksāt atbilstošos procentus par atmaksāto ievadmuītas nodokli, sākot no dienas, kad attiecīgais nodoklis ticis iekasēts (rezolūtīvā daļa).
- 20 Tiesas judikatūra, atbilstoši kurai dalībvalstīm ir pienākums atmaksāt nodokļus, kas tikuši iekasēti neatbilstoši Savienības tiesībām, papildus maksājot arī atbilstošos procentus, varētu būt balstīti uz apsvērumu, ka Savienības vai attiecīgi dalībvalstu tiesību aktu sekas, ja Tiesa šos tiesību aktus Savienības tiesību pārkāpuma dēļ atzīst par spēkā neesošiem vai atceļ, principā nav jāuzskata par galīgām (LESD 264. panta otrā daļa *argumentum e contrario*). No šī apsvēruma secīgi izriet, ka indivīdam ir ne vien tiesības uz nepamatoti iekasēto nodokļu atmaksu, bet arī uz to summu atmaksu, kas tiešā kopsakarā ar šiem nodokļiem ir tikušas samaksātas dalībvalstij vai tikušas ieturētas, tostarp arī zaudējumu atmaksu, ko rada nespēja rīkoties ar attiecīgajām naudas summām (skat.[oriģ. 11. lpp.] Tiesa, spriedums, 2012. gada 27. septembris, *Zuckerfabrik Jülich*, apvienotās lietas C-113/10, C-147/10 un C-234/10, 65. punkts; šādā nozīmē jau Tiesa, spriedums, 2006. gada 12. decembris, *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, 205. punkts). Tikai tādējādi varētu tikt atjaunota situācija, kurai būtu bijis jāizveidojas, ja nebūtu veikti pasākumi tādas Savienības regulas īstenošanai, kura vēlāk atzīta par spēkā neesošu vai atcelta, vai attiecīgi, lai transponētu ar Savienības tiesībām nesaderīgu dalībvalsts nodokļu likumu (šajā ziņā skat. arī ģenerāladvokāta M. Kamposa Sančesa-Bordonas [*M. Campos Sánchez-Bordona*] secinājumu, C-365/15, 66. punkts).
- 21 Iepriekš raksturotā situācija varētu ievērojami atšķirties no situācijas izskatāmajā lietā. Tiesas uzsvērtais aspekts par zaudējumu kompensāciju, ko indivīdam rada nespēja rīkoties ar attiecīgajām naudas summām (skat. Tiesa, spriedums, 2012. gada 27. septembris, *Zuckerfabrik Jülich*, apvienotās lietas C-113/10, C-147/10 un C-234/10, 65. punkts; spriedums, 2013. gada 18. aprīlis, *Irimie*,

C-565/11, 21. punkts), proti, vienādā mērā varētu attiekties uz situācijām, kurās indivīdam prettiesiski tiek uzlikts nodokļu slogs, jo nav izpildīti (Savienības) tiesībās paredzētie nosacījumi nodokļu iekasēšanai. Nodokļu maksātājam varētu būt mazsvarīgi, vai viņš nodokļus ir samaksājis Savienības tiesībām neatbilstošas regulas vai normas dēļ, vai arī – kā izskatāmajā lietā – vienkārši (Savienības) tiesībām neatbilstoša, jo nepareiza, muitas iestāžu lēmuma dēļ. Abās situācijās indivīds nevar rīkoties ar iekasēto naudas summu, kuru viņš būtu varējis brīvi izmantot, ja muitas iestādes būtu ievērojušas Savienības tiesības. Iesniedzējtiesas palāta uzskata, ka atšķirība tomēr varētu izrietēt no apstākļa, vai Tiesa nodokļu noteikšanas juridisko pamatu ir atcēlusi vai atzinusi par spēkā neesošu, vai arī indivīds ir ieguvis tiesības uz nodokļa atmaksu tādēļ, ka dalībvalsts iestāde konkrētajā gadījumā attiecīgās situācijas nepareiza vērtējuma dēļ ir kļūdaini piemērojusi atbilstošās un spēkā esošās Savienības tiesības. Pēdējā minētā gadījumā tas varētu nozīmēt vien **[oriģ. 12. lpp.]** individuāla lēmuma koriģēšanu, kas pamatā tiek veikta atbilstoši attiecīgajiem dalībvalsts normām, turpretim regulas vai tiesību normas kontekstā, kuru Tiesa atzīst par spēkā neesošu vai atceļ, pilnā apmērā ir jāatjauno Savienības tiesību darbība.

- 22 Tomēr Tiesa lietā *Littlewoods Retail u.c.* (spriedums, 2012. gada 19. jūlijs, C-591/10), kas attiecās uz situāciju, kad nodokļu maksātājs ir pārmaksājis PVN, ko dalībvalsts ir iekasējusi pretēji Savienības tiesību prasībām PVN jomā, arī ir lēmusi, ka dalībvalstīm ir noteikts pamatpienākums atmaksāt kopā ar procentiem tās nodokļu summas, kas iekasētas, pārkāpjot Savienības tiesības (26. punkts). Pamatlietā, kas saistīta ar spriedumu lietā *Littlewoods Retail u.c.*, Savienības tiesību pārkāpums nebija balstīts nedz uz valsts tiesību, nedz uz Savienības tiesību normu, kuru Tiesa vēlāk būtu atzinusi par nepiemērojamu vai atcēlusi. Savienības tiesību pārkāpums izrietēja no kļūdaini noteiktas, pārāk lielas ar nodokli apliekamās summas (skat. ģenerālvokātes V. Trstenjakas [*V. Trstenjak*] 2012. gada 12. janvāra secinājumus lietā C-591/10, 6. punkts) un to arī nekonstatēja pati Tiesa, bet gan tas balstījās vienīgi uz dalībvalsts iestādes un attiecīgi dalībvalsts tiesas atzinumiem. Turklāt Tiesa lietā *Wortmann* ir uzsvērusi, ka tas, vai nodokļi tikuši iekasēti neatbilstoši Savienības tiesībām, esot “jāizvērtē iesniedzējtiesai” (skat. spriedumu, 2017. gada 18. janvāris, *Wortmann*, C-365/15, 39. punkts). Arī šī frāze varētu liecināt par to, ka Savienības tiesību pārkāpums kā nosacījums Tiesas atvasinātajām tiesībām saņemt Savienības tiesībās balstītus procentu maksājumus ir noticis arī tad, ja dalībvalsts iestāde nodokli ir noteikusi, pārkāpjot spēkā esošus Savienības tiesību aktus, un valsts tiesa konstatē šo Savienības tiesību pārkāpumu.
- 23 Ņemot vērā iepriekš raksturotās šaubas par atbilstošo Savienības tiesību interpretāciju, iesniedzējtiesas palāta nolemj uzdot Tiesai **[oriģ. 13. lpp.]** rezolūtvajā daļā minēto jautājumu ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.

[..]